

Бошко Сувајић

Сонети за Кнеза

I

Теби је лако, ти си изабрао. Цркву
и страстиште.
Царство премудроје. Нишче
на жртву. (Као Ноје.)

Оставио си нам крви повесмо,
и земљу метежну да се множимо на њој.
И реке. И небо. И бој.
И божур. И поље словесно.

У расејању, као нерођене ће нас водити
писмо.
Ту, где смо

се морали родити:
од оца и матере да јесмо;
од Господина нашег да нисмо.

II

У дане благочастивога Господина
Кнеза
писа Божидар књигу сију,
ослепо код очију
испод лаковерних госпођа бреза.

Писа се света књига Лапсаитик
у дане Лазара, благоверног Кнеза,

коњица словна, царска епikleза
писмена божјих слаже се у типик.

У дане владе тројног Тијамата
надбише Србљи силног Јамурата
што смрви небо, и затисну тле. И гле!

Измешаше нам се путеви и путни
правци,
и нагрнуше на нас Агарјани као
скакавци.
И бише бој месеца јуна 15. дан. Хвала
богу за све.

III

У мору риба,
на небу птица,
у пољу звер.

Из божјег лимба
божур-улица,
крст-Ахасвер.

О, вране црне
над мојим оком,
господске птице:

водом дубоком
као грне
мијте ми лице.

IV

Жеждуштеји кроткој жизњи,
изгнаници царства мирског,
сви чекају на пастирског
бога да им буде ближњи.

Са олтара и порфира,
из небеса и са вода
дух свеопшти светом хода
радости и светог мира.

Неконачни и немушти
израсли смо у кубета
цркве која небом цвета.

Црни ветар пољем хрушти.
Понели смо у свитање
сунца којег све је мање.

V

Волшебници, светој Мини,
чин светости, светост чини

у Лазару незаходном
дарујем у пољу сводном.

У минеје свете Мине
слажем версе од истине,

светлозарне благодети,
и прелести и обети.

На пољу је крст свезнадар,
зује пчеле као радар.

Месец, жути полијелеј:
дрхти тама као релеј.

И двори су Лазареви
нагнути над царске двери.

У олтару од искона
из камена звоне звона.

VI

У житију свете Мине
оглашене све тишине.

У злаћане у светице,
царско грло, царско лице,

Девет соба, као мати,
света Мина, ти позлати

у руковез постигнућа:
на кући нам расте кућа

VII

Чију то светлост
и чију светост
у слепом дамару лучиш?

Мртве су гљиве
које за живе
на мртвом језику учиш.

Светиљке личне
скроз непомичне
расту ти слепим оком

Док зрачну раку
дубиш у мраку
брадвом светлосном, дубоком.

VIII

Ти мртав живиш,
слеп као мрена,
труљењем гљивиш

у срцу вена.
па лопћеш љуто
ко режањ чена

док забринуто
лебдиш над собом,
крстачом крутом

и посним гробом.
Срчином млечан.
У смрти вечан.

IX

Само се ти врти
од смрти до смрти.

Од света до света
на многаја љета.

Одраз воду бистри,
у води су исти.

Оком зденац мути
главоусекнути.

БОШКО СУВАЈЦИЋ

БОШКО СУВАЈЦИЋ је рођен 1965. Магистрирао је и докторирао на Филолошком факултету у Београду где ради као професор за Народну књижевност на Катедри за српску књижевност са јужнословенским књижевностима. Објавио је монографије *Јунаци и маске. Тумачења српске усмене епике* (Београд 2005) и *Иларион Руварац и народна књижевност* (Београд 2007). Приредио је антологије *Народна књижевност. Епске њесме у сџаријим зајисима* (Крагујевац 1998) и *Епске њесме о хајдуцима и ускоцима* (Београд 2003).

Бошко Сувајцић је публикувао збирке песама *Пућ круга* (1997) и *Харманлија* (2002). Објавио је драме *Вишњић* (Савремена српска драма, бр. 14), *Осџрво* (Савремена српска драма, бр. 27), *Иларион* (Савремена српска драма, бр. 34, Београд, 2008) и *Голубачка мушица* (Савремена српска драма, бр. 41, Београд, 2010). Превео је са бугарског језика роман Антона Дончева *Виџез Свеће књиге* (Народна књига, Београд, 2003) У оквиру програма “Корак ка позоришту” Удружења драмских писаца Србије у позоришту “Модерна гаража” у Београду изведене су му драме *Вишњић* (2004) и *Иларион* (2008). Објавио је више студија, расправа и приказа у домаћој и иностраној стручној периодици.

За књигу *Иларион Руварац и народна књижевност* добио је награду Вукове задужбине за науку у 2007. години.